

Caiete de comunicare

**Universitatea „Vasile Alecsandri”
din Bacău**

Facultatea de Litere

**Revistă a studenților de la
Comunicare și relații publice**

**An II
Nr. 2
2012**

ISSN 2247 – 2576

Universitatea „Vasile Alecsandri” din Bacău

Facultatea de Litere

Caiete de comunicare

2012

An II, Nr. 2

Publicația apare în cadrul programului de studii **Comunicare și relații publice** de la Facultatea de Litere a Universității „Vasile Alecsandri” din Bacău

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:

Bacău, str. Spiru Haret nr. 8, 600114

REDACTOR-COORDONATOR:

Asist. dr. Florinela Floria

Membri fondatori: Gheorghe Platon, Dan Bârjoveanu, Alexandra Corolea

SECRETARIAT DE REDACȚIE:

Mărioara Creangă, Sandra Ciobanu, Alina Neagu

ACTUALITATEA

Evenimente și interviuri

Text: Ioana Pepelia, Elena Roșu

Foto: Tudor Toma, Sandra Ciobanu

Observatori media: Alexandra Grapă, Andreea Jigău, Andreea Frunză

STUDII, ESEURI:

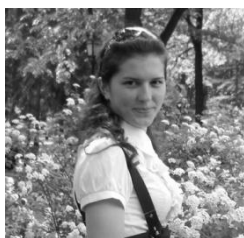
Andra Arseni, Sabina Eupran

CONSILIER EDITORIAL : conf. univ. dr. Gabriel Mardare

Editor: Editura „Alma Mater” Bacău.

Multiplicarea a fost realizată la tipografia editurii

ISSN 2247 – 2576

Practicanții de azi, profesioniștii de mâine ai televiziunilor...

Luminița Condur

5

Ca în fiecare an, studenții Facultății de Litere de la Universitatea „Vasile Alecsandri” din Bacău, Specializarea Comunicare și relații publice sunt repartizați la diverse instituții publice pentru a efectua practica de specialitate. Un grup de studenți, printre care și eu, au avut norocul să efectueze stagiul de practică la câteva posturi de televiziune din Bacău.

Pentru început, ne-am familiarizat cu ceea ce înseamnă munca de televiziune, care sunt funcțiile și responsabilitățile unui reporter-redactor, editor știri, realizator-producător emisiuni, regizor, operator imagine, fotoreporter, inginer emisie, etc. Următoarea etapă a stagiului a constat în alegerea unui domeniu de activitate și a unui subiect pentru știrea care urma să o realizăm. În funcție de domeniul ales, activitatea noastră a fost coordonată de un reporter.

Chiar dacă perioada de practică a fost una foarte scurtă vreau să spun că am reușit să fiu prezentă și la emisiuni în direct, emisiuni înregistrate, la decuparea știrilor, prezentarea jurnalului de știri, editare video ș.a. Însă cea mai interesantă

parte din cadrul practicii, așteptată și dorită, cred eu de orice student, este atunci când merge pe teren și simte într-adevăr ce reprezintă meseria de reporter. Aceasta îi învață cel mai bine pe tinerii specialiști cum se face o documentare, modul în care abordează jurnaliștii un subiect, cum se redactează și se pregătește un material până ajunge să fie difuzat.

În decursul acestei perioade am realizat un material cu privire la activitatea cantinei din cadrul Universității, atât din perspectiva hranei servite studenților cât și din perspective opiniilor acestora față de prețurile și meniul oferit. Menționez că satisfacția cea mai mare este atunci când materialul realizat de tine apare la televizor.

Practica de specialitate a fost o experiență extraordinară, și cred că mulți studenți au ajuns să-și definească în final viitoarea profesie.

Sper că vom reuși și în anii următori să realizăm astfel de activități de practică care contribuie în mod decisiv la formarea specialiștilor în comunicare și relații publice.

Noi și ceilalți

Maria-Laura Arvinte

Master Discurs și comunicare

7

Problema modului în care individul privește mediul exterior celui în care trăiește a fost abordată în diverse lucrări, fiind dovedit faptul că astfel el se autodefinește doar în relație cu ceilalți. Vom încerca să evidențiem modul în care îi percepeau români pe străinii cu care intrau în contact, făcând referire la câteva lucrări românești având caracter istoriografic.

Dimitrie Cantemir în *Descriptio Moldaviae* face o „declarație de obiectivitate”, spunând: „Iubirea de țară mă îndeamnă și-mi poruncește să laud neamul în care m-am născut și să pun în bună lumină pe locuitorii acestui pământ de unde mă trag (*nivelul grupului social*); pe de altă parte, iubirea de adevăr se opune și mă împiedică a lăuda lucruri pe care dreapta judecată mă îndeamnă să le critic”. Cărturarul român își afirmă identitatea etnică, încercând să fie totuși obiectiv și să prezinte însușirile compatrioților săi.

Identificarea străinilor (*nivelul etno-idiomatic*) este un proces complex: pe măsură ce identitatea proprie se conturează mai limpede, ideea de separare, de delimitare de alte entități (etnice sau confesionale) este tot mai răspicat enunțată. Lumea străinilor este o alteritate de o factură aparte care nu se dezvăluie, se apără, se ascunde cu obstinație în spatele unor tradiții inamovibile. Umaniștii români au convenit că străinii trebuie cunoscuți, iar imaginea *celuilalt* se cade să ducă la concluzii practice: cooperare sau spaimă. Străinii sunt „măsurați” pe toate dimensiunile (etnică, politică, confesională etc.) și apreciați, de regulă, prin formele de gândire și de viață ale descriptorului prin propriile lui mentalități, după „normele unei etici românești supraveghetoare”.

Românii și-au păstrat propria identitate într-un loc „pestriț” (*ambigua gens*- Nicolae Iorga) - n-au încercat, decât foarte rar, să exercite presiuni deosebite pentru ca aceștia să accepte (și să se încadreze în) modelul lor cultural și modul lor de a trăi și de a gândi. Grigore Ureche, cel care i-a cercetat pe *străini*, le-a studiat valorile, năravurile și

organizările, fiind dispus să-i investigheze pe cei aflați în imediata proximitate. El a intuit „primejdia ignorării celuilalt” (*nivelul interacțional-participativ*). Reliefând *diferențele* etnice a desăvârșit opera de autodefinire, de precizare a identității românilor (*nivelul etno-idomatic*).

Spațiul sau teritoriul *celuilalt* este privit cu curiozitate, teamă, neîncredere de către români, dar și cu fascinație. Deși încercați de toate aceste sentimente, urmașii lui Decebal nu resping ideea de a intra în contact cu vecinii lor și nu numai, împrumutând de la aceștia obiceiuri, expresii, particularități culturale etc. Poate fi observat punctul de vedere critic pe care îl expun cărturarii români cu privire la străini- *ceilalți*, punct de vedere care reprezintă opinia majorității românilor care au trăit în acele vremuri.

Întreaga existență se rezumă la capacitatea de a comunica

Elena Ciobanu

Fii sincer; fii concis; fii consecvent...

(Roosevelt)

Încă de la începutul vieții ni se comunică care sunt regulile esențiale după care trebuie să ne ghidăm, iar noi mai departe trebuie să ne asigurăm integrarea într-o societate comunicând cine suntem și ce anume ne dorim. Comunicarea reprezintă fundamentul dezvoltării personalității fiecărui individ, dezvoltării organizațiilor, fundamentul realizării unor relații între indivizi. Comunicarea are ca efect influențarea interlocutorului după cum susțin J.J.Van Cuilenburg, O.Scholten și G.W.Noomen. Aceștia definesc comunicarea ca fiind un proces prin care un emițător transmite informații receptorului prin intermediul unui canal, cu scopul de a produce asupra receptorului anumite efecte. Efectele dorite de emițător sunt de cele mai multe ori de natură persuasivă.

Comunicarea este un proces de relaționare, de construire a vieții sociale. Fiecare persoană are propriul sistem de referințe și fiecare își exprimă gândurile în mod diferit. Chiar dacă vom întâlni două persoane care doresc să transmită același mesaj, ele vor exprima acest mesaj în mod diferit. Comunicarea este un proces compus dintr-o serie de elemente. Comunicarea verbală este doar o componentă a acestui proces. Componenta non-verbală se referă la gesturi, proxemică, artefacte, tonalitate.

Imaginea alăturată ne sugerează o situație de comunicare în cadrul căreia sunt antrenați ambii interlocutori, cuprinși de subiectul discuției. Acest fapt este demonstrat de mimica și gesturile participanților care sunt schițate la unison. Pe de o parte protagonista își impune oarecum punctul de vedere, postura brațelor oferindu-i abilitatea de a-l convinge pe celălalt. Direcționând brațele spre sine, aceasta demonstrează încredere în forțele proprii și siguranță privind subiectul abordat. Dacă presupunem

că personajul feminin din imagine este receptorul, aceasta dă dovadă de deschidere spre

comunicare, poziționându-și atât fața, cât și corpul spre receptor. Expresia feței denotă faptul că îi place subiectul deschis, iar zâmbetul larg reprezintă nu altceva decât feedforward-ul comunicării, este un stimul pentru interlocutor de a rămâne și a se implica activ în discuție.

La o primă vedere, am putea interpreta gestul de încrucișare a mâinilor personajului masculin ca un indiciu de introvertire, de inaccesibilitate sau refuz de a mai participa la actul comunicării, doar că celelalte indicii corporale vin în antiteză cu acesta: zâmbetul apobator, expresia senină a feței, poziționarea corpului spre interlocutor. De aceea, în toate situațiile de comunicare ar trebui să analizăm fiecare gest, mesaj, în dependență de contextul în care se derulează interacțiunea.

Vestimentația personajelor ne comunică statutul acestora, sobrietatea stilului ducându-ne la ideea că fac parte dintr-o instituție unde se pune accent pe responsabilitate, acuratețe, gust. Pieptănătura îngrijită și machiajul ușor, îi atribuie emițătorului o notă de seriozitate și verticalitate, „încălzită” într-un fel de zâmbetul de pe față. Același lucru și în cazul receptorului, gravitatea imaginii impuse de acesta este compensată de expresia deschisă a feței. Materialele din mapa respectivă, accesoriile (gen telefon mobil, ceas) sugerează faptul că aceștia activează într-un birou, între ei fiind stabilită o relație de colegialitate. Spun asta datorită proxemicii, prin care ne dăm seama că între participanții actului de comunicare este o distanță relativ mică, distanță numită personală- de 0,45-1,25 m. Astfel, deducem că interlocutorii sunt ori colegi, ori asociați, dar cu siguranță reprezentanți ai aceluiași statut. Astea fiind spuse, conform clasificării lui Larochebouvry, interlocutorii acestui act de comunicare, sunt participanți legitimi care realizează interacțiunea adresându-și mesaje numai cu acordul ambelor părți.

Expresia fețelor ne sugerează că mesajele au fost recepționate și decodificate în conformitate cu așteptările emițătorului care apelează atât la codul verbal, cât și nonverbal, reprezentat de gesturi și mimică. Contextul situațional influențează probabil conținutul mesajului, cât și timpul de desfășurare. Materialele din fața lor ne sugerează că ar purta o discuție strict profesională, legată de activitatea celor doi, făcând un schimb de mesaje cu referire la un subiect abordat cu acordul ambilor.

Această interacțiune se pretează modelului propus de Dell Hymes, prin care putem identifica cu ușurință componentele actului de comunicare:

S- setting, se referă la cadrul de desfășurare al interacțiunii, aici fiind reprezentat de un oficiu, un birou, în timpul orelor din programul de muncă; la cadrul psihologic- statutul acestora și activitățile pe care le prestează le permite abordarea unor subiecte specifice;

P- participants, participanții acestui act de comunicare sunt 2 personaje, unul masculin și altul feminin care fac un schimb continuu de informații și mesaje;

E- ends, este vorba de finalitățile, scopurile, intenționalitatea sau așteptările pe care le au protagoniștii de la interacțiune. Putem presupune că obiectivul principal al participanților este de-a ajunge la un numitor comun, de a găsi unele strategii ori eventuale planuri în ceea ce privește activitățile lor;

acts, actele comunicării- forma și conținutul mesajelor, care în situația respectivă ar putea fi legate de activitatea lor profesională;

K- key, tonalitatea, datorită comportamentului nonverbal, ne putem da seama că maniera de rostire a mesajelor este adecvată situației în care ambii interlocutori urmăresc realizarea unei comunicări eficiente. Nu există o discrepanță de tonuri sau impuneri ale propriilor idei prin monopolizarea discuției;

instruments, se referă la instrumentele utilizate în interacțiune, în mod deosebit la canalul de comunicare, acesta fiind unul vocal în cazul de față, interlocutorii sunt în contact direct și fac schimb de mesaje pe cale orală;

N- norms, sunt normele sau regulile menite să ghideze interacțiunea. Într-un cadru formal sunt aplicate unele norme în ceea ce ține comunicarea, de exemplu reguli de politețe, discuție strict la subiect, etc.;

G- genre, se referă la genul, tipul de activitate. În situația aceasta de comunicare ar putea fi vorba fie de discuție, conversație, întrevedere, consultație sau chiar dezbateri.

Analizarea imaginii m-a adus la concluzia că în procesul de interacțiune al interlocutorilor, totul comunică- de la poziția acestora unul față de altul, până la zâmbetul din colțul gurii. Modul de a gesticula și expresia fețelor denotă sinceritate și consecvență, lucruri esențiale în desfășurarea unei comunicări eficiente.

A comunica este o artă, un proces de creație, în care fiecare din noi își redescoperă propriul eu. Modul de a intra într-o interacțiune demonstrează capacitățile și trăsăturile personalității noastre. Ceea ce vorbim - suntem de fapt! Felul în care vedem lumea este redat prin maniera în care ne expunem gândurile. În această ordine de idei, este binevenită sugestia lui Roosevelt: „Fii sincer; fii concis; fii consecvent”.

Erasmusul vieții noastre

Adina-Giorgiana Stefanică

Emoționate, dar cu mult entuziasm, am purces la drum! Avionul... hmm cam greu cu asta, singurul lucru care-mi trecea prin minte atunci era ceva de genul:
„sper doar să ajungem cu bine..!”

12

Cuneo, ora oficială 8: 25. Aveam senzația că mă întorsesem în timp, eram atât de fascinată de parcă nu mai fusesem niciodată în acel loc... fericirea din ochii Ioanei mă molipsise și pe mine. Mi-era dor de ai mei și voiam neapărat să ajungem numaidecat la destinație, Torino, orașul unde aveam de gând să petrecem 5 luni neștiind exact ce avea să urmeze și cu ce se „manâncă” Erasmusul vieții noastre – așa am numit perioada plecării după ce ne-am întors acasă.

Primirea, mama, fratele meu... nu-mi venea să cred, aveam să stăm ceva timp împreună, lucru care nu s-a mai întâmplat de cand eram în clasa a 4-a.

Ce să spun decât că mă bucur nespus că am dat examenul și m-am decis să plec cu bursă, deși eram un pic sceptică la început din cauza limbii în care vom studia! Am avut

ocazia să cunosc altă mentalitate, o altă lume pot să spun, un alt mod de a gândi, de a trata lucrurile, un alt stil de viață și de studiu.

Inițial am început printr-un curs de limba italiană care ne-a adus împreună pe toți studenții Erasmus, din toate colțurile lumii. Fiecare dintre noi eram ca în prima zi de facultate, încrezători și nu prea, entuziasmați maxim dar încă prea timizi, curajoși dar parcă ne cam tremurau picioarele în timp ce aveam ceva de răspuns sau ceva de propus. Tot ce pot să spun este că de la acest prim curs pe care l-am urmat a pornit toata aventura, dacă pot să-i spun așa. Ne-am legat sufletește de toți ceilalți și am început să ne cunoaștem mai bine, să prindem încredere unii în alții și să iesim împreună la diverse petreceri și adunări care mai de care mai interesante și demne de amintit.

Imi amintesc desigur prima petrecere Erasmus dată la „Blah- Blah”, o cafenea draguță cu terasa mare, în care ți se lipea pe haină o etichetă cu numele și țara de unde provii. Toată lumea vorbea în toate limbile Pământului, era prima dată când mă simțeam

mândră pentru faptul că puteam vorbi fără ca nimeni să ne înțeleagă (bine, asta în afară de studenții

Erasmus din Romania, pentru că am întâlnit cativa). Engleza și faptul că eram departe de casă era singurul lucru pe care îl aveam în comun cu toți ceilalți.

Ca să nu mă mai arunc în detalii, vreau să trec direct la scopul pentru care ne-am dus acolo și anume studiul.

Când am început cursurile prevăzute în contractul nostru am avut inițial un șoc total, nu înțelegeam mare lucru din tot ce spunea profesorul, eu una m-am acomodat cam greu din punctul ăsta de vedere. Mi-a plăcut mult faptul că orele cu profesorii au fost interactive, au avut grija și răbdare ca fiecare să înțeleagă tot, așa aș defini și cursurile, interactive, chiar interesante, cu multe exemple și prezentări power point. În ceea ce privește statutul nostru de student venit Erasmus, țin mult să precizez faptul că nu toți profesorii au ținut cont de asta, ba chiar unii în timpul examenului ne-au spus foarte convinși că nu fac diferența între noi și studenții lor italieni în ceea ce privește materia pe care am avut-o de pregătit și subiectele pe care ni le vor da să le dezvoltăm. Ei se axează mai mult pe bibliografie decât pe cursuri, deci sfătuiesc viitorii studenți care vor pleca anul acesta, cum am fost și noi la

rândul nostru, ca atunci când au cărți de citit să ia lucrul acesta foarte în serios și să studieze cu responsabilitate din ele.

Încă de când ne-am întors și până în prezent am fost întrebate mereu ce a însemnat experiența Erasmus pentru noi și dacă a produs schimbări în viața noastră. Aș putea povesti ore întregi despre ce a însemnat Erasmus pentru mine, atât personal cât și profesional. Ca să fiu mai concisă am să spun doar faptul că perioada Erasmus pentru mine a însemnat mult studiu și nervi lăsați în bibliotecă, distracție, ieșiri, prietenii care nu vor muri niciodată, a însemnat Ibiza și lacrimi la despărțire!

Cunoaștem sau nu adevăratele valori ale Bacăului?

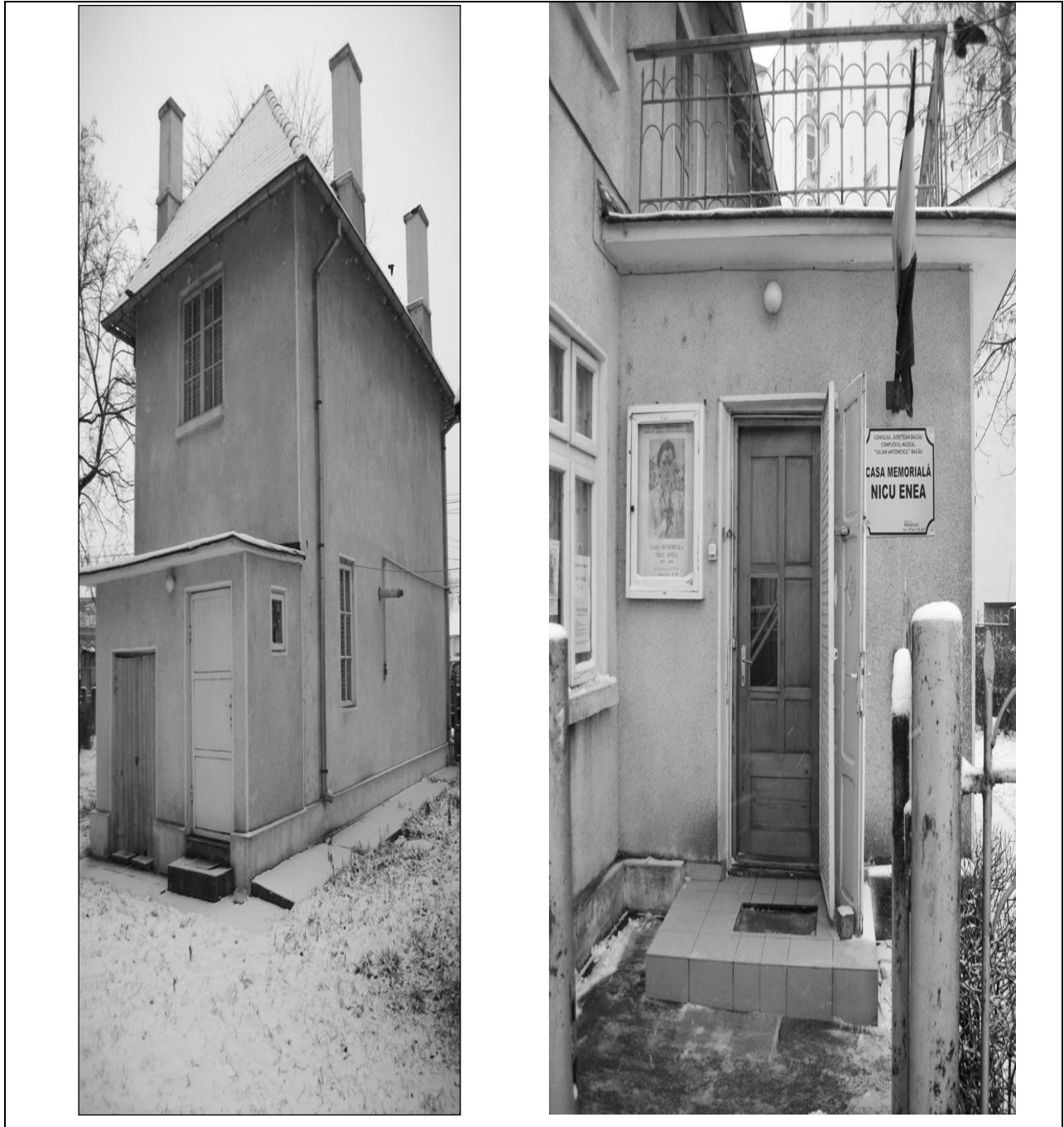
Andreea Frunză

Trăim într-un secol al vitezei, care ne-a făcut să fim într-o rutină nesfârșită, totul din jur pare plictisitor și obișnuit pentru noi, nu mai acordăm importanță persoanelor care trec pe lângă noi și nici măcar clădirilor pe lângă care trecem frecvent. Nu știm nimic despre ele, nu cunoaștem istoria lor, nu știm cine le-a construit și mai trist nu le știm numele sau dacă au vreo însemnătate culturală.

Multe din aceste clădiri pe care noi le considerăm uneori doar niște puncte de reper sau simple ruine, ascund de fapt o istorie, făcând parte din identitatea noastră națională.

Bacăul, considerat de mulți „un oraș mort”, un oraș industrial, are o cultură bine fondată, oferind de-a lungul timpului mari personalități culturale. Câți dintre noi știm adevăratele repere culturale băcăuane? Câți dintre noi știm dacă casa marelui poet național, Vasile Alecsandri este în Bacău? Sau câți dintre băcăuani știu cine a fost Nicu Enea și unde a trăit?

Mulți, din nefericire, nu vor ști să ne dea un răspuns complet, unii vor ști doar cine a fost sau alții vor ști doar de Casa „Nicu Enea” fără a ști a o localiza, prea puțini vor avea din păcate, pentru cultură, un răspuns corect.

Nicu Enea: „Case la periferie”

Bacăul este orașul asociat de multe persoane cu marele simbolist George Bacovia, fără a acorda importanță și celorlalte valori băcăuane, precum pictorul băcăuan Nicu Enea. Acesta s-a născut la data de 28 mai 1897 în satul Valea Arinilor și s-a stins în 16 septembrie 1960.

30 noiembrie 2010 a fost prima dată când am avut ocazia de a pătrunde în universul spiritual al marelui pictor băcăuan Nicu Enea, printr-o vizita la Casa Memorială.

O casă pe lângă care am trecut adeseori, fără să îi cunosc adevărata însemnătate culturală, aceasta este situată în Bacău pe strada cu același nume ca a pictorului, numărul 31.

Pășind în interiorul acestei case cu etaj, dar modestă și simplă, ce datează de la începutul secolului al XX-lea, este încărcată de spiritualitate, încă de la intrare tablourile, fotografiile și lucrurile personale ale pictorului ne dezvăluie intimitatea universului de creație a acestuia, univers ce oferă o valoare culturală și mai mare Bacăului.

Această clădire face parte din patrimoniul cultural al orașului Bacău, alături de Casa memorială „George Bacovia”, dar, din păcate, o mare parte din locuitorii Bacăului nu știu de existența acestei case, chiar dacă unii trec zilnic prin fața ei...

Casa memorială „George Bacovia”

Casa „Nicu Enea” a aparținut lui Gheorghe Paloșanu, tatăl soției sale Elvira, care după moartea pictorului a donat-o pentru a deveni muzeu, ea trăindu-și ultimii ani de viață într-o cămăruță de la parter în modestie.

Elvira Enea a dorit foarte mult ca această casă să devină muzeu, având grijă de toate lucrurile pictorului cu mare atenție. Dragostea și dăruirea pe care a depus-o în menținerea casei cât mai aproape de realitatea în care a trăit cu marele pictor se poate observa în fiecare colț al casei.

Încă de la intrarea în muzeu, vizitatorii sunt plăcut surprinși de existența unei bisericuțe construită în stil maramureșean, care a reprezentat un refugiu, un loc de meditație pentru pictor.

În camera de zi de la parter, picturile lui Nicu Enea care înfățișează: „Autoportret”, fresce ale țăranului român, peisaje din orașul Bacău și Balcic, tablourile „La oglindă”, „Port dunărean” care conving pe oricine de talentul pictorului, în așa fel încât îți dorești să le cunoști personal.

Urcând la etajul casei, putem constata o schimbare a tematicii, camera în care pictorul a dat viață unei mari părți din capodoperele sale, păstrează aproape intact șevaletul, paleta de culori ale acestuia, dar nu în ultimul rând comorile nestemate și anume tablourile.

Orice vizitator care calcă pragul muzeului va rămâne surprins să constate că o clădire simplă, ștearsă, poate ascunde un paradis al artei, care, dacă ar fi apreciată și promovată împreună cu celelalte repere culturale ale Bacăului, ar putea să schimbe puțin din monotonia orașului.

Ar trebui să știm să păstrăm puținul de cultură ce datează în Bacău, pentru a nu ne pierde identitatea, să încercăm să cunoaștem valorile orașului nostru, pentru a reuși să ne cunoaștem pe noi.

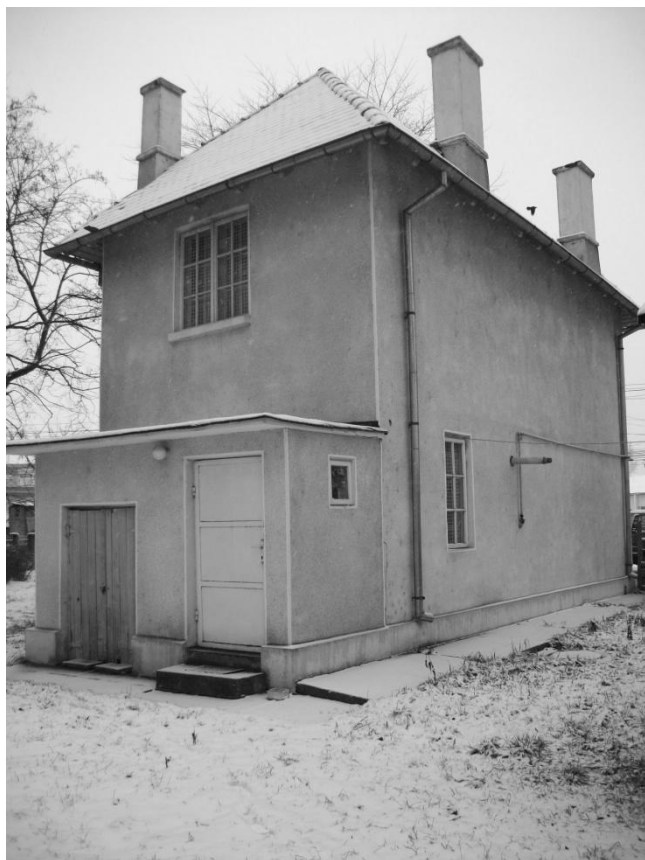
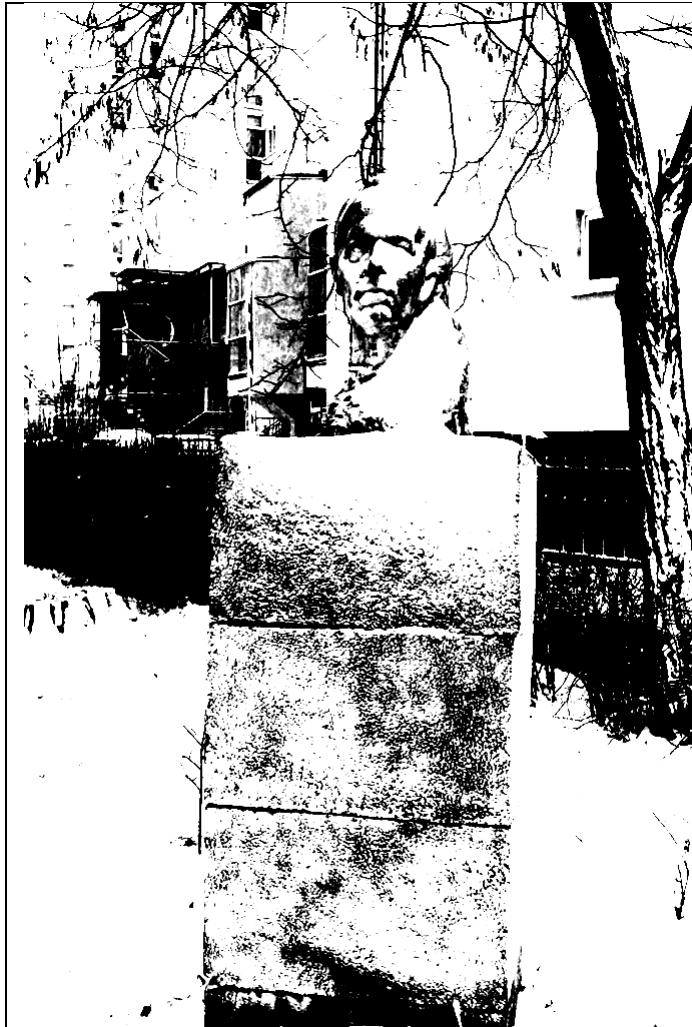

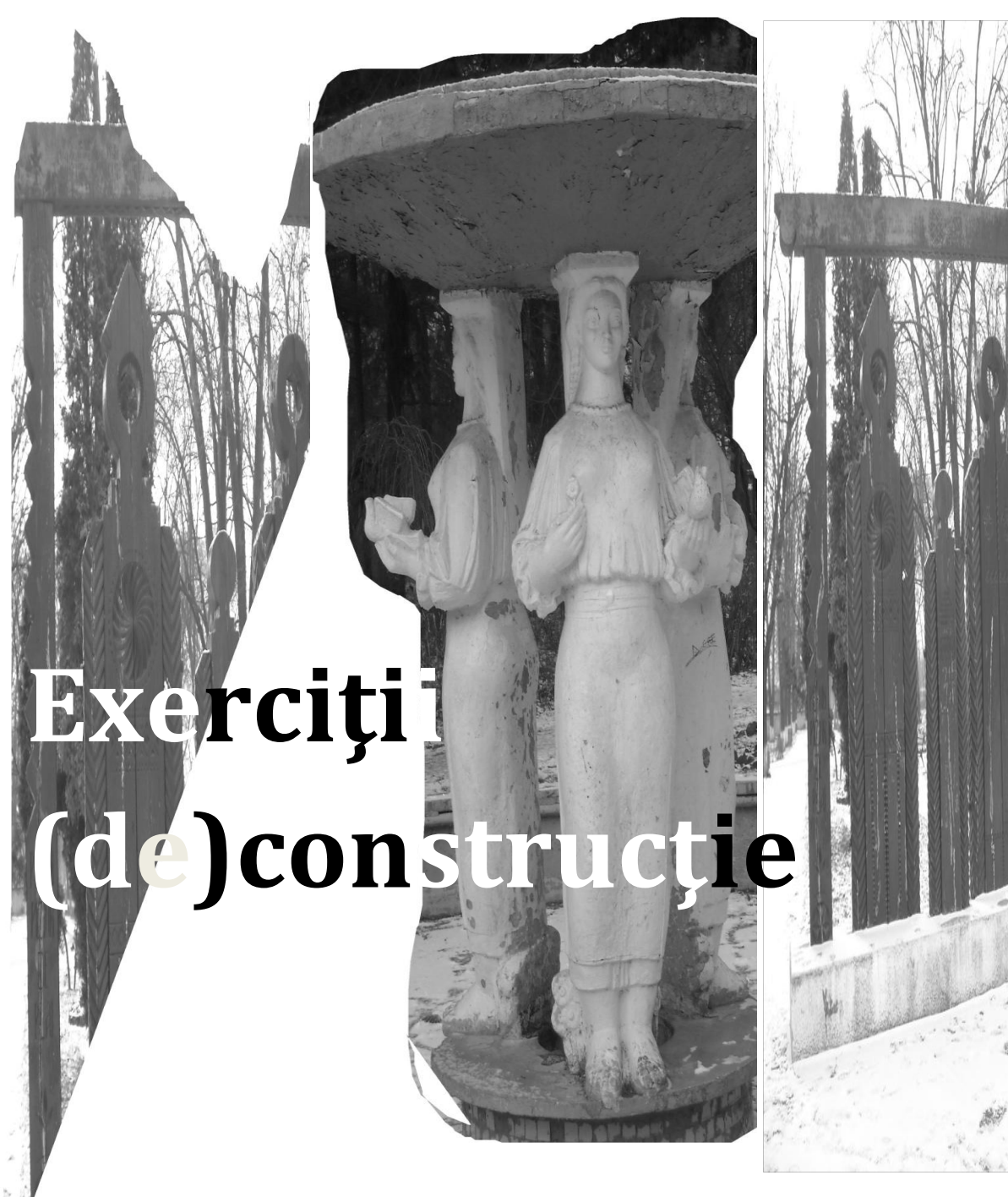
Foto: Bianca Maria Zamfir

Casa memorială „Nicu Enea”

Casa memorială „Nicu Enea” mai are o șansă de salvare, pentru a nu fi uitată de noi, așa cum a fost uitată Casa memorială „Vasile Alecsandri”.

Autoportret

Exerciții (de)construcție

Expoziție de fotografie

Corp C, etaj 1

Deschidere: 20 aprilie 2012

Tandem

Lumi paralele

Piesă de muzeu

Înălțare 1

Înălțare 2

Înălțare 3

Înălțare 10

Fotografiile din acest număr au fost incluse în expoziția „Exerciții (de)construcție”,
2012.

Concepția fotografică, selecția și prelucrarea imaginilor a fost realizată de

Maria Bianca Zamfir

Mariana Tamaș

Oana Pruteanu

în cadrul

AS.com_ub.ro

SUMARUL REVISTEI

Luminița Condur 5

**PRACTICANȚII DE AZI, PROFESIONIȘTII DE MÂINE
AI TELEVIZIUNILOR...**

Maria-Laura Arvinte 7

NOI ȘI CEILALȚI

Elena Ciobanu 9

**ÎNTREAGA EXISTENȚĂ
SE REZUMĂ LA CAPACITATEA DE A COMUNICA**

Adina-Giorgiana Stefanică 12

ERASMUSUL VIEȚII NOASTRE

Andreea Frunză 16

CUNOAȘTEM SAU NU ADEVĂRATELE VALORI ALE BACĂULUI?

EXERCITII (DE)CONSTRUCȚIE 22